

Kirken

Ugens vers

"Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig, at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig." (*Joh 17,20-21*).

Introduktion

Den kristne kirke kan spore sine rødder til Adam, Abraham og Israels sønner. Herren kaldte Abraham og senere israelitterne til at indgå i et pagtsforhold med ham, for at han kunne velsigne verden gennem dem. I Guds hellige plan for menneskehedens frelse fortsætter dette pagtsforhold historisk gennem kirken.

Kirken blev ikke opfundet af apostlene eller noget andet menneske. Under sit arbejde på jorden fortalte Jesus, at han ville oprette sin kirke: "... på den klippe vil jeg bygge min kirke" (*Matt 16,18*). Det er på grund af Jesus, at kirken er til. Han er dens grundlægger.

I evangelierne bruger Jesus kun ordet kirke (eller menighed) tre gange (*Matt 16,18; 18,17*). Men dette betyder ikke, at han ikke talte om temaet. Han underviste os faktisk om nogle meget vigtige principper vedrørende kirken. Vores studium i denne uge handler om to hovedtemaer: kirkens grundlæggelse og kirkens enhed.

Ugens tekster

- 5 Mos 32,4
- Sl 28,1
- Joh 17
- Joh 15,1-5
- Matt 7,1-5
- Matt 5,23; 18,15-18

Kirkens grundvold

Jesus sagde: "på den klippe vil jeg bygge min kirke" (*Matt 16,18*). Hvem er denne klippe (petra på græsk), som kirken er bygget på? Nogle fortolker det til at være Peter. De argumenterer med, at Herren med ordene Peter og klippe (Petros og petra på græsk) benyttede et ordspil, der åbenbart ville være tydeligere på aramæisk, som Jesus sandsynligvis talte. Men ingen ved med sikkerhed nøjagtigt, hvilke aramæiske ord Jesus benyttede. Vi har kun den græske tekst, gengivet af Matthæus, som skelner mellem Petros (sten) og petra (klippe), en forskel, som ikke bør overses.

Der er gode grunde til at antage, at petra henviser til Kristus. Den umiddelbare sammenhæng for Jesu udtalelse (*Matt 16,23-20*) handler om Jesu identitet og gerning, ikke Peters. Desuden havde Jesus tidligere talt om at bygge på en klippe, hvor han tydeligt identificerede klippen som et billede på sig selv og det, han lærte (*Matt 7,24-25*).

Hvad er den symbolske betydning af klippe i Det Gamle Testamente?

Når Peter og de andre disciple hørte Jesus tale om at bygge sin kirke på en klippe, ville de fortolke dette billede ud fra, hvad det betød i Det Gamle Testamente, nemlig som et symbol på Gud.

Peter selv bekræfter, at Kristus "er den sten, som blev vraget af jer bygmestre, men som er blevet hovedhjørnesten" (*ApG 4,11*), og han benyttede udtrykket sten om Kristus som kirkens grundvold (1 *Pet 2,4-8*). I denne tekst omtaler han både Kristus og de kristne som "levende sten" (*lithos*); men ordet klippe (*petra* i vers 8) brugte han kun om Kristus. I Bibelen omtales intet menneske ud over Jesus som *petra*.

Apostlen Paulus benyttede udtrykket *petra* om Kristus (*Rom 9,33*; 1 *Kor 10,4*), og gjorde det klart, at "ingen kan lægge en anden grundvold end den, der er lagt, Jesus Kristus" (1 *Kor 3,11*). Vi må derfor komme til den slutning, at den første kirke var enig i deres forståelse af, at Kristus selv er den grundlæggende *petra*, som kirken er bygget på. Alle profeterne og apostlene, Peter inkluderet, er det første lag af levende sten i kirkens åndelige bygning (*Ef 2,20*).

Hvorfor er det vigtigt at vide, at kirken, hvor svag den end til tider måtte synes, er bygget på Kristus selv?

5 Mos 32,4
Sl 28,1; 31,2;
42,9; 62,2
Es 17,10

Til at
tænke over

Kristi bøn om enhed

Det var torsdag aften. Efter den sidste nadver gik Jesus og hans disciple til Oliebjerget. På vejen til Gethsemane standsede Jesus og bad for sig selv, sine disciple og alle dem som senere ville komme til at tro på ham gennem apostlenes forkyndelse. Selv om korsets lidelse lå foran ham, var hans største bekymring ikke ham selv men hans efterfølgere. Joh 17 gengiver Jesu længste forbøn nedskrevet i Bibelen. Det er opmuntrende at tænke over, at han bad for alle, som tror på ham, også dig og mig.

Joh 17

Hvad var det vigtigste emne i Jesu bøn til Faderen mht. de troende? Læg især mærke til vers 21-23.

Enhed og enighed er altafgørende for kirkens eksistens. Vi kan måle vigtigheden ud fra det faktum, at Jesus fire gange gentog sin inderlige bøn om, at hans efterfølgere måtte være et (Joh 17,11.21-23). I denne specielle sidste time kunne Jesus have bedt for mange andre vigtige og nødvendige ting. Men hans bøn fokuserer på de troendes enhed. Han vidste, at en af de største farer for kirken ville være en rivaliserende og splittende holdning.

Jesu bøn handler ikke om ensretning, men snarere om en personlig enhed, der lignede hans forhold til Faderen. Han og Faderen er to personer, forskellige fra hinanden og med forskellige funktioner. Men de er et af væsen og hensigt. I kirken har vi alle forskellige temperamenter, baggrund, evner og roller; men vi bør alle være et i Jesus Kristus.

Denne enhed er ikke et mål i sig selv. Den er et vidnesbyrd, som skal inspirere verden til at tro på Kristus som frelseren, sendt af Faderen. Harmoni og enighed blandt mennesker med forskellige gemytter er måske det stærkeste vidnesbyrd om, at Gud har sendt sin søn for at frelse syndere. Det er et uomtvisteligt bevis på Kristi frelsende og forvandlende kraft. Og vi har det privilegium at kunne bringe dette vidnesbyrd.

Mange gange trues vores enhed ene og alene af vores egen selvished. Hvordan kan vi sikre os, at vi ikke bringer enheden i fare uden god grund?

Til at tænke over

Kristi middel for enhed

Joh 17,23;
15,1-5

Hvad er grundlaget for den enhed, som Jesus bad om for sin kirke?

"I er i mig og jeg i jer" (*Joh 14,20*) udtrykker det nære forhold, vi har brug for at have med Jesus. Jesu tilstedeværelse i vores hjerter skaber enhed. Han bringer to ting til vores liv, som er nødvendige for enhed, nemlig Guds ord og guddommelig kærlighed.

Hvis vi har Jesus, vil vi også have hans ord, som i virkeligheden er Faderens ord (*Joh 14,24; 17,8.14*). Jesus er "Sandheden" (*Joh 14,6*), og Faderens ord er også "sandhed" (*Joh 17,17*). Enhed i Jesus betyder enhed i Guds ord. For at kunne have enhed, er vi nødt til at være enige om indholdet af sandheden, som den fremstilles i Guds ord. Ethvert forsøg på at opnå enhed uden overholdelse af de grundlæggende bibelske sandheder, er dømt til at mislykkes.

Jesus ønsker også, at hans efterfølgere skal være forenede i sand kærlighed. Hvis vi har Jesus, vil vi også have den fuldkomne kærlighed, som Faderen har til Sønnen (*Joh 17,26*). Denne kærlighed er ikke en flygtig følelse, men et levende og vedvarende princip, som viser sig i handling. For at kunne have sand kærlighed, må vi have mindre af os selv og mere af Jesus. Vores selviske stolthed må dø, og Jesus må leve i os. Da vil vi i sandhed blive i stand til virkeligt at elske hinanden og gøre den fuldkomne enhed mulig, som Jesus bad om.

"Når de, som hævder at tro på sandheden, bliver helliggjort af sandheden, når de lærer af Kristus, hans ydmyghed og sagtmodighed, vil der blive fuldstændig og fuldkommen enhed i kirken." (*Ellen White, The Signs of the Times, 19. sept. 1900*)

Det har ikke altid været let at holde betydningen af sandhed højt og samtidig have en dyb kærlighed til hinanden. Der er altid en risiko for at komme til at understrege det ene på bekostning af det andet. Der var en tid, hvor læresætninger alene blev betragtet som det vigtigste element for enhed. Heldigvis er denne manglende balance gradvist blevet korrigeret. Men i dag risikerer vi at gå i den anden grøft og tro, at kærlighed er vigtigere for enhed end sandhed. Vi må huske, at kærlighed uden sandhed er blind, og sandhed uden kærlighed er nytteløs. Sind og hjerte må arbejde sammen.

Den første kirke udviste den enhed, som Jesus bad om. "De holdt fast ved apostlenes lære [sandhed] og fællesskabet [kærlighed]" (*ApG 2,42*).

En stor forhindring for enhed

Matt 7,1-5

Hvordan kan Jesu ord hjælpe os til at undgå splittelse og strid i kirken?

Det er meget lettere at se andres fejl end sine egne. Det giver en falsk følelse af sikkerhed at kritisere andre; for den, der kritiserer, sammenligner sig med andre, som synes værre end ham selv. Vores mål er ikke at sammenligne os med andre, men med Jesus.

Hvor mange problemer kunne vi ikke undgå, hvis vi alle var lydige mod det guddommelige bud: "Du må ikke løbe med sladder om dine landsmænd" (*3 Mos 19,16*). Det er en smertelig sandhed, at "bagtaleren skiller venner" (*Ordsp 16,28*).

Er vi i situationer, hvor det er nødvendigt at tale om en anden person, må vi stille os selv følgende spørgsmål:

1. Er det, jeg er ved at sige, sandt? Af og til kan vi komme til at gengive noget som en sandhed, som i virkeligheden kun er en formodning eller et gæt. Desuden kan vi ubevidst komme til at tilføje vores egen subjektive bedømmelse og risikere at fejlbedømme andre menneskers hensigter.
2. Er det, jeg er ved at sige, opbyggende? Paulus formaner os til kun at tale "et godt ord til nødvendig opbyggelse" (*Ef 4,29*). Hvis noget er sandt men ikke til gavn, ville det måske være bedre usagt?
3. På hvilken måde vil jeg sige det? Den måde, vi siger noget på, er lige så vigtig, som hvad vi siger (*Se Ordsp 25,11*). Hvis det er sandt og opbyggende, må vi sikre os, at vi kan sige det på en måde, som ikke vil støde andre.

Jakob sammenligner tungen med en lille ild, som sætter en stor skov i brand (*Jak 3,5-6*). "Uden brænde går ilden ud, uden bagtalelse dør striden hen" (*Ordsp 26,20*). For at sladder skal holdes i live, kræves der en kæde af mennesker, der siger det videre. Vi kan nægte at lytte til sladder; eller lade være med at give det videre, vi allerede har hørt. "I stedet for at sprede sladder og derved gøre andre fortræd, lad os fortælle om Kristi uforlignelige kraft og tale om hans herlighed." (Ellen White, *The Upward Look*, s. 306).

Der er ingen tvivl om, at kritik af andre kan få os til at synes bedre om os selv. Men hvad sker der, når vi sammenligner os med Jesus?

Til at tænke over

Genoprettelse af enhed

Matt 5,23-24

Hvorfor er det en forudsætning for tilbedelse, at vi forliger os med en bror, som vi har forsyndet os imod?

Forskellige ofre kunne bringes til alteret; men Jesus talte formodentlig om ofringen af et dyr, så synderen kunne modtage guddommelig tilgivelse. Men før vi kan få Guds tilgivelse, må vi gøre op med vores medmennesker. Forligelse kræver en ydmyg erkendelse af vores egne fejl. Hvordan kan vi bede Gud om tilgivelse uden en sådan holdning?

Matt 18,15-18

Hvilke tre trin bør vi følge, hvis nogen har såret os?

Jesus fortæller os, at i stedet for at tale med andre om forsyndelsen, bør vi tale med den skyldige person; ikke for at kritisere vedkommende, men for at vise dem deres fejl og opfordre dem til at angre (3 Mos 19,17). Med en ydmyg og kærlig holdning bør vi gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe vedkommende til at se deres fejl og give dem mulighed for at angre og bede om tilgivelse. Det er vigtigt ikke at offentliggøre vedkommendes fejl og derved gøre dem til skamme. Det gør vedkommendes mulighed for forandring meget vanskeligere.

Ideelt set vil den fortrolige samtale føre til anger og forligelse. Men hvis den, der har forsyndet sig, ikke erkender sin synd eller er villig til at forliges, er det næste skridt at tage et eller to vidner med (5 Mos 19,15) i et forsøg på overbevise den fejlende. For bedre af kunne kalde vedkommende til omvendelse, må de ikke være personligt involveret i situationen. Hvis den fejlende nægter at lytte til deres råd, kan de være vidner til de forsøg, der er blevet gjort på vedkommendes vegne.

Hvis de to første forsøg ikke lykkes og kun da, skal vi sige "det til menigheden", stadigvæk ikke for at disciplinere vedkommende, men som en sidste appel om anger og omvendelse. Lige fra begyndelsen har hele denne proces frelse som mål (Gal 6,1).

Til at tænke over

Vi bør huske, at frelse er den bedste måde at bringe lægedom til alle, som er indblandet i en konflikt. Hvorfor sker det så tit, når nogen har såret os, at vi ikke følger den procedure, som Jesus gav? Hvordan kan vi lære ikke at lade vores ønske om hævn formørke vores tanker?

Læs Ellen White

- *Testimonies for the Church*, 5. bind, *Kristen enhed*, s. 236-248
- *Testimonies for the Church*, 8. bind, *Et med Kristus i Gud*, s. 239-243

"Enhed gør stærk; splittelse gør svag. Når de, som tror på den nærværende sandhed, står sammen, er deres indlydelse effektiv. Det ved Satan udmærket. Han har aldrig været så besluttet som nu på at ødelægge Guds sandheds indflydelse ved at skabe bitterhed og splittelse blandt Guds folk." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, 5. bind, s. 236).

"Vi bør stræbe efter at tænke godt om alle, især vores brødre, indtil vi bliver overbevist om det modsatte. Vi bør ikke være hurtige til at godtage ondsindede gengivelser. Disse er tit resultatet af misundelse og misforståelse eller udspringer af overdrivelse eller en delvis fortigelse af kendsgerninger." (s. 58).

Spørgsmål
til drøftelse

1. **Hvordan takler du mennesker, hvis læresætninger er forkerte, på en venlig, overbærende og kærlig måde på trods af jeres forskellige opfattelser? Hvordan bør du forholde dig til dem? Og hvordan bør du opføre dig over for de mennesker, som på trods af, at I teologisk er enige, opfører sig hårdt, fordømmende og ukærligt over for alle, som ikke helt ser tingene på deres måde?**
2. **Hvor god har kirken været til at opretholde enhed? Hvad tror du en ikke-kristen tænker om "kristen enhed", når vedkommende ser på kristenheden som et hele?**
3. **Jesus formaner os til at tilgive dem, som sårer os. Men hvad nu, hvis de ikke angrer og ikke beder os om tilgivelse? Hvordan skal vi så forholde os over for dem?**
4. **Hvad er forholdet mellem kærlighed og disciplin?**
5. **"Vi bør stræbe efter at tænke vel om alle, især vores brødre, indtil vi bliver overbevist om det modsatte." Hvordan skal denne sætning forstås, især i lyset af vores syndige menneskelige natur?**

Aktiviteter og dialog

Det betyder

Det danske ord "kirke" kommer fra det græske ord "kyriake", der betegner det, der hører Herren til eller er indviet til Herren (kyrios).

Ordet "menighed" har betydningen "fællesskab", udledt af den oprindelige betydning af ordet "menig".

Hvor ordet "menighed" er anvendt i Det Nye Testamente på dansk, er det i almindelighed en oversættelse af det græske "ek-klesia", der betegner de mennesker, der er blevet kaldt ud, altså udgør et eget fællesskab.

Uddybende spørgsmål

- **På dansk anvender vi ofte ordet "kirke" om bygninger. En sådan betydning er ukendt i Det Nye Testament. Hvilken forskel gør det, om vi tænker på kirken som en bygning eller en gruppe mennesker?**
- **En teenager i en af vores menigheder omskrev et kendt slogan og brugte vendingen "Menighed gør stærk" som overskrift i menighedsbladet. Hvilke træk ved menigheden styrker dit personlige liv? Hvad kan I og du gøre for at forbedre din menighed endnu mere, så de naturlige fordele ved fællesskab og organisation bliver til større gavn og velsignelse?**
- **Drøft, hvordan vi skal behandle den, som ikke vil tilgive andre? Hvad er værst: at fejle eller ikke at ville tilgive?**
- **Adventistkirken foretager i øjeblikket et omfattende studium af spørgsmålet om ordination af kvinder. Det overvældende flertal af kirkens teologer er enige om, at emnet ikke er direkte omtalt i Skriften, og et af grundspørgsmålene er, i hvor høj grad vi bør følge samme skik i alle lande og kulturer. Hvornår er det nødvendigt at følge identisk praksis, og hvornår lever vi bedre med forskellige traditioner? Hvad er nødvendigt for at opretholde enhed og fællesskab?**
- **De fleste menigheder oplever situationer, hvor medlemmer ikke altid trives med hinanden, og der opstår spændinger, fordi vi er fejlede mennesker. Bed i denne uge bevidst og ved navn for nogle af de mennesker i din menighed, som netop i denne tid står i en sådan situation.**

Personligt kristenliv

- **Bed i særlig grad for mennesker, som du måske er nødsaget til at vurdere, eller som du ved vil blive drøftet af dig selv eller andre.**
 - **Bed om, at du ikke fordømmer andres motiver, at du må sætte dine egne interesser eller følelser til side, og behandle andre, som Kristus har behandlet dig, og som du selv ville ønske at blive behandlet.**

Til at
tænke over

Da John Matteson, som senere bragte adventbudskabet til Danmark, første gang var sammen med Adventistkirkens åndelige ledere, valgte han at lade det komme an på en prøve: han ønskede at se, om deres samvær var præget af indbyrdes kærlighed. Hvis deres teorier og læresætninger ikke frembragte det sande åndelige kristenlivs frugt, skønnede han, at læren måtte være forkert. John Matteson fandt, at lederne bestod testen.

Forstå
det bedre

Jesu samtale med disciplene og specielt med Peter i Matt 16,16 ff. har historisk været af stor betydning. Den katolske fortolkning er grundlaget for Romerkirkens lære om pavens autoritet som Peters efterfølger og den, der ejer nøglerne til Guds rige. Protestanter har understreget, at nøglemagten i Matt 18,18 gives til alle disciplene. Den protestantiske forståelse fremhæver i modsætning til Romerkirkens, at nøgler til Guds rige ikke er kirkens organisation, men dens budskab. Dette budskab er udtrykt i Peters bekendelse af, hvem Jesus er. Hvor som helst dette ord om Jesus forkyndes, vil mennesker sættes på valg, og deres valg vil afgøre deres evige skæbne. Nøglemagten er med andre ord selve evangeliet, det vil sige "det glade budskab", ordet om Jesus Kristus.

NOTER
